

Vladimir Colin

**Dovestea ursului
cafeniu**
●
**Dovestea crocodilului
care plângea**

Ilustrații de Dana Popescu

EDITURA ROXEL CART

Povestea ursului cafeniu

Urșii care trăiesc la Polul Nord sunt albi. Cred că din pricina asta li se și spune urși albi (dar, firește, dacă vreunul dintre voi a aflat că li se spune albi din alte pricini, îl rog să-mi dea de știre și să nu mă lase să scriu minciuni). Așa...

Ei, și iată că printre urșii cei albi de la pol s-a rătăcit într-o bună zi un urs cafeniu, un urs mare și frumos, care venea tocmai din munții noștri. Cum a ajuns el la pol să nu mă întrebați, că nu știu. Ce știu e că s-a pomenit acolo și că a început să caște ochii la munții de gheață și la focile care se zbenguiau pe ei.

- Ia te uită! Un urs murdar! strigă o focă, și toate surorile ei începură să chicotească, să hohotească și să se prăpădească de râs.

- E mânjit tot!
- De la gheare pân'la bot!
- Vai, vai, ce caraghios!
- Parc-a fost muiat în sos!

Uite-așa râdeau focile, râdeau de nu mai puteau. Ursul nostru se uită în jur, gata să râdă și el de ursul cel murdar (pentru că urșii, se știe, se spală pe dinți în fiecare dimineață și seară, ba mai fac și baie) când, spre marea lui mirare, nu văzu nici un urs.

- Nu cumva râdeți de mine? întrebă el supărat.

- Păi de cine, măi Martine?

- Eu sunt curat, spuse și mai supărat Martin. M-am spălat chiar azi dimineață.

Dar focile nu-l crezură și râseră mai departe, așa că bietul urs își luă tălpășița, mormăind. Și nu merse el cine știe cât, că se și întâlni cu niște urși albi.

- Fraților! strigă bucuros Martin. Ah! Ce bine-mi pare că vă văd...

- Cine-i urâtul ăsta, care se crede frate cu noi? spuse cu dispreț un urs alb.

- Ia te uită ce neobrăzare! vorbi un altul.

De ciudă, bietul Martin simți că-i dau lacrimile.

- Dar bine, fraților, nu vedeți că sunt urs, ca și voi?

- Urșii cumsecade sunt albi, răspunse primul urs alb și, fără a-l mai învrednici cu o privire, toți urșii albi plecară legănându-și îngâmfați blănille albe.

Martin se așează pe un sloi și începu să plângă.

- Făcea să bat atâta cale până la pol, ca să găsesc aici numai batjocură? se întreba el. Vai, ce urși răi trăiesc printre munții de gheață!

Și, cum plângea așa, un pinguin se apropie încetisor.

- De ce plângi, ursule? întrebă pinguinul.

- Cum să nu plâng, pinguinule, dacă urșii albi mă disprețuiesc și focile râd de mine? Eu sunt cafeniu, la noi toți urșii sunt cafenii.

Pinguinul era o pasăre tare isteată.

- Și numai pentru atâta lucru plângi? Hai, vino cu mine!

Îl duse pinguinul într-un loc ferit și, cât ai bate din palme, aduse o bucată de săpun.

- Ia săpunește-te bine, de sus și până jos! îl îndemnă el pe Martin.

- Și tu? se supără ursul. Le-am spus și focilor că sunt curat. M-am spălat chiar azi dimineață!

- Nu-i nimic, răspunse pinguinul. Fă-mi mie plăcerea asta...

Bombănind, Martin se muie într-un ochi de apă și prinse a se săpuni. De mânios ce era se frecă bine, bine, bine, și - iată - curând toată blana îi era plină de clăbuci albi și strălucitori.

- Așa, destul, spuse pinguinul.

Martin lăsă jos săpunul și voi să se vâre în ochiul de apă, dar pinguinul îl opri.

Stai! Rămâi așa!

Apoi îl luă de mână și-l duse în mijlocul urșilor albi.

- Vai, ce urs frumos! strigă un urs alb.

- Ce blană albă! se minună al doilea.

- Și ce mândru strălucește în soare! șopti al treilea.

